

ΤΟ ΕΣΦΑΓΜΕΝΟΝ ΑΡΝΙΟΝ ΕΠΙ ΣΦΑΓΗΝ ΗΧΘΗΣ ΚΑΙ ΑΓΕΣΑΙ

Η συγκλονιστικότερη και παραδοξότερη οντολογικών (υπαρξιακών) εσχατολογικών διαστάσεων ορθόδοξη βυζαντινή εικόνα ή αγιογραφημένη τοιχογραφία με την οποία εκφράζεται σε απόλυτο βαθμό η εθελούσια θυσία, το εκούσιο πάθος του της σταυρώσεως θανάτου του Θεανθρώπου Ιησού Χριστού εξ απείρου αγάπης και άκρας συγκαταβάσεως, ταπεινώσεως και μακροθυμίας, είναι εκείνη του απολύτως άκακου και αμόλυντου ιερωτάτου εσφαγμένου αρνίου της Ιεράς Αποκαλύψεως, το οποίο, καίτοι εσφαγμένο διά της μαχαίρας ή διστόμου ρομφαίας του φρικτού μαρτυρίου, απεικονίζεται αλωβήτως ιστάμενο, όρθιο, ζωντανό και αγέρωχο ως εσχατολογικός και σωτηριολογικός συμβολισμός του διά του θανάτου ζωαρχικότατου νικητού του θανάτου και ζωοπάροχου της αφθάρτου και αιωνίου ζωής Αναστάντος Ιησού Χριστού.

Ο Θεάνθρωπος Ιησού Χριστός, καίτοι ορώμενος από τους ανθρώπους ως *«βροτός αμνός»*, εντούτοις είναι ο όντως *«άμωμος άτρωτος αμνός του Θεού»*, *«ο αίρων την αμαρτίαν του κόσμου»*, ο οποίος ήχθη και αεί άγεται προς το εκούσιο πάθος εν απολύτω ελευθερία, άνευ ουδενός εξωτερικού ή εσωτερικού καταναγκασμού και εξαναγκασμού, πέραν πάσης φυσικής νομοτέλειας και κτιστής ανθρωπίνης αναγκαιότητας, γεγονός το οποίο καθιστά την θυσία του Θεανθρώπου Ιησού Χριστού ως απολύτως και εφάπαξ λυτρωτική και κενωτικώς αυτοαγαπητική αυτόβουλη πράξη και αγόγγυστη ελευθέρα και αβίαστη επιλογή για την σωτηρία του πεπτωκότος στην φθορά και τον θάνατο χοϊκού και θνητού ανθρώπου.

Η άφατη και ενέκφραστη ευσπλαχνία του Θεανδρικού προσώπου του Ιησού Χριστού αποτελεί την υπέρβαση κάθε ψευδοευσέβειας και ψευδοθητικής, κάθε κούφιας και κενής σωτηριολογικού περιεχομένου θεωρητικολογίας και ψευδεπιγράφου συναισθηματικής και ψυχολογικής διαστάσεως αγαπολογίας, επειδή ο εθελουσίως εθελόθυτος εσφαγμένος αμνός του Θεού, τούτο το μη ανθιστάμενο στη θέα της βροτοκτόνου αλλ' ου θεοκτόνου μαχαίρας αρνίου, θυσιάζεται, αυτοθυσιάζεται, στον βωμό της υπέρ του γένους των ανθρώπων αγάπης, η οποία ως εσταυρωμένη αγάπη είναι οντολογικώς (υπαρξιακώς) συνώνυμη της όντως σωτηρίας του αγαπωμένου υπό του πλαστοουργού δημιουργού *«ιδίου πλάσματος»*, ήτοι του φθαρτού και θνητού, υποτεταγμένου στα δεσμά του θανάτου ανθρώπου.

Δεν πρόκειται λοιπόν για μία άνευ σωτηριολογικών οντολογικών συνεπειών τυχαία και ανούσια, αναπόφευκτη και μοιραία, θυσία ενός ανήμπορου και μοιραίου αδυνάμου θύματος, το οποίο συμβιβάζεται αναγκαστικώς με τη μοίρα και το πεπρωμένο του, ήτοι με την φυσική νομοτέλεια των πραγμάτων και της ανυπέρβλητης κτιστότητας του, αλλά τουναντίον πρόκειται για μία δυναμική, εν δυνάμει θεϊκής αγάπης, αυτοκενωτική, ελευθέρα και αβιάστως εκούσια προαίρεση καθώς και απολύτως κυρίαρχη, δεσποτική, αναδοχή του φυσικού θανάτου για την νέκρωση του θανάτου και την εκ του θανάτου αναγέννηση του όλου ανθρώπου ως ψυχοσωματικής οντότητας.

Το θεϊκό αίμα του εσφαγμένου αρνίου ως λουτήρ παλιγγενεσίας καινουργεί και νεοποιεί μυστικώς το φθαρτό και θνητό ανθρώπινο γένος όχι ως ωσάν να πρόκειται κάποιος εξ αποστάσεως ξόρκισμα του θανάτου, αλλά ως αληθής οντολογική λυτρωτική και σωστική συνέπεια μιάς επώδυνης σφαγής και αυτοπροαιρέτου θυσιαστικής μαρτυρικής τελειώσεως

όλου ανθρώπου εν τω Θεανδρικό πρόσωπο του Θεανθρώπου Ιησού Χριστού. Η δε θεσπέσια υμνογραφία της Ορθοδόξου Εκκλησίας με την θεόπνευστη φράση: **«ραντίσματος καινουργείσθω λαός θείου αίματος»**, εκφράζει αυτό τούτο το υπερφύες και απερινόητο μυστήριο της ιερωτάτης αυτής εθελούτου σφαγής και θυσίας, την οποία υπομένει ελευθέρως και αγωγύστως το εσφαγμένο αρνίο ως ο μόνος αναμάρτητος αμνός του Θεού, επειδή αυτός μόνος γευόμενος την του θανάτου μάχαιρα μεταποιεί τον της σφαγής θάνατο σε αναγέννηση και μεταμορφωτική οντολογική ανακαίνιση του **«ιδίου πλάσματος»** αυτού, ήτοι του πεπτωκότος φθαρού κτιστού ανθρώπου.

Ο προσερχόμενος εκουσίως και φιλανθρώπως προς το μαρτυρικό πάθος Ιησού Χριστός αναλαμβάνει ως εθελόθυτο θύμα και ιερώτατο σφάγιο την όλη θυσία υπέρ σύμπαντος του ανθρωπίνου γένους ως αληθής Σωτήρας και λυτρωτής δεχόμενος την λόγχη και το θυσιαστικής σφαγής ξίφος, ώστε από τους δικούς τους παναχράντους μώλωπες και τις ζωοδότρες πληγές να ιαθεί οντολογικώς το γένος των βροτών. Η θυσία του ενός υπέρ των πολλών ως **«λύτρον αντί πολλών»**, το οποίο ρέει αφειδώς από τους **«τύπους των ήλων»** και την ζωηφόρο και ζωαρχική κεντηθείσα και λογχευθείσα πλευρά του εσφαγμένου αρνίου, επιβεβαιώνει και επαληθεύει το αγιογραφικό: **«τω μώλωπι αυτού ημείς ιάθημεν»**.

Η θεόπνευστη υμνογραφία της Ορθοδόξου Εκκλησίας υπομνηματίζει με τον πλέον παραστατικό και διεισδυτικά εκφραστικό τρόπο το γεγονός ότι ο θάνατος του ενός άκακου και άδολου εσφαγμένου αρνίου αποβαίνει λυτρωτική και σωστική εθελούσια θυσία υπέρ του σύμπαντος ανθρωπίνου γένους για την ανάπλαση του οποίου αναδέχεται ξίφος και λόγχη και σταυρό. Ψάλλει δε υμνολογικώς η Εκκλησία προς τον αμνό του Θεού, τούτο το όντως κοσμοσωτήριο εθελόθυτο θύμα, ανευφημούσα το: **«...Ωσαννά τω Υιώ Δαυΐδ· ουκέτι γαρ φησί σφαγήσονται βρέφη διά το βρέφος Μαριάμ· αλλ' υπέρ πάντων νηπίων και πρεσβυτών μόνος σταυρούσαι. Ουκέτι καθ' ημών χωρήσει το ξίφος· η ση γαρ πλευρά νυγήσεται λόγχη· όθεν αγαλλόμενοι φαμέν· Ευλογημένος ει, ο ερχόμενος τον Αδάμ ανακαλέσασθαι»**.

Τα του εθελούτου θύματος Ιησού Χριστού πάθη τα σεπτά ως φώτα σωστικά χαρακτηρίζονται και είναι **«θείας και σεβασμίου εορτής παθήματα»** και **«σωτήριος τελετή»** του μοναδικού και υπερφύως τελεσθέντος λυτρωτικού εκουσίου πάθους υπέρ εκάστου ανθρωπίνης ψυχής και ψυχοσωματικής υπάρξεως ως όντως **«παγκόσμιον κοσμοσωτήριο λύτρον παλιγγενεσίας και αναπλάσεως»**. Ο Θεάνθρωπος Ιησούς Χριστός είναι ο **«κατ' ευδοκίαν προς το πάθος σπεύδων»** και πάσχων δίκαιος επί της γης, ο μόνος δίκαιος και δικαιοτάτος, ακόμη και υπέρ των αδίκων δημίων και σταυρωτών του.

Άφραστο και ανέκφραστο το θαύμα της άκρας συγκαταβάσεως και μακροθυμίας του αναμάρτητου αμνού του Θεού, αυτού τούτου του υπέρ πολλών και για ένα έκαστο εξ ημών θυσιαζόμενου ιερωτάτου σφαγίου, το οποίο άγεται ίδια προαιρέσει και βουλήσει **«πραύς και ήσυχος επί το πάθος αμνός υπάρχων και ποιμήν ημών, Χριστός ο Βασιλεύς»**. Όντως μέγα και παράδοξο το μυστήριο της εν Χριστώ σωτηρίας του ανθρωπίνου γένους, όταν ο Θεάνθρωπος Ιησούς Χριστός ως αυτοθύτης και αυτοθύμα, ως αμνός και ποιμήν, ο όντως μόνος βασιλεύς και δημιουργός των πάντων, άγεται εκουσιότητα, **«ίνα πάθη και σώση τους κρίζοντας ακαταπαύστως· ευλογημένος ο ερχόμενος σταυρώ σώσαι τα σύμπαντα»**.

Ως **«ψυχής αντίλυτρον»** ο πλαστοουργός και Θεάνθρωπος Κύριος αυτοθυσιαστικώς σφαγιαζόμενος αυτοκενούνται και ως ο **«πάντων εσχατώτερος»** κατά το **«ομοιοπαθές σώμα»** αναδέχεται **«τα στίγματα»** σύμπαντος του ανθρωπίνου γένους για να συναυψώσει

ως ο «**πρόκριτος**» των ανθρώπων στο αρχαίο κάλλος της ακτίστου, ανάρχου και ατελευτήτου, αφθάρτου και αθανάτου Βασιλείας των ουρανών. Έτσι το πικρό ποτήριο του θανάτου γέμει θείου αίματος του εσφαγμένου αναμάρτητου αμνού και καθίσταται **«αμαρτημάτων καθαρτήριο»**, όντως ζωοπηγή της ανθρώπινης αναπλάσεως. Τα τίμια και ζωοπάροχα παθήματα του πλάστου και δημιουργού ως αμέτρου φιλανθρωπίας και ανεκφράστου πολυεσπλάχνου ευεργεσίας τεκμήρια επιβεβαιώνουν το της Εκκλησίας υμνολόγημα: **«Ευσπλαχνία κινούμενος Χριστέ εκουσίως προέρχη του παθείν, ευεργέτα, θέλων των παθών ημών λυτρώσασθαι και της εν τω άδη κατακρίσεως· διό σου τα τίμια υμνούμεν παθήματα και δοξάζομεν Σωτήρ, την άκραν σου πάντες συγκατάβασιν»**.

Η μείζων θυσία και ο θεανδρικός ιλασμός υπέρ της του παντός κόσμου ζωής και σωτηρίας ως άδικη σφαγή του μόνου δικαιοτάτου και αληθούς φιλανθρώπου ευεργέτου καθίσταται των πάντων μεγίστη και θεία αγαπητική δωρεά απολυτρωτικής σωτηρίας του μέχρι τότε αλυτρώτου και ασώστου ανθρώπου. Ως ποιμήν φιλόστοργος των ιδίων προβάτων σφαγιάζεται και την **«ψυχήν αυτού τίθησι»** υπέρ αυτών. Γι' αυτό ο Άγιος Ανδρέας Κρήτης υπομνηματίζοντας την υπερφυή θυσία του αμνού του Θεού γράφει: **«Συ ει το Πάσχα ημών, ο τυθείς υπέρ πάντων ως αμνός και θυσία και πταισμάτων ιλασμός· και σου τα θεία πάθη υπερυψούμεν, Χριστέ, εις πάντας τους αιώνας»**.

Στο μυστικό νυμφώνα και δείπνο της Βασιλείας των ουρανών ο θυσιάζων και θυσιαζόμενος είναι ο σφαιασθείς και αεί σφαιαζόμενος ως θείον ιλαστήριον αμνός του Θεού, ο οποίος ως τροφή αιωνίου ζωής, αφθαρσίας και αθανασίας **«γένεγε δε Πάσχα και μυστική ζωοθυσία»**. Το πάντιμο σώμα και το ζωογόνο τίμιο αίμα του αμνού του Θεού κατά το εκούσιο πάθος της εθελοθυσίας προσφέρεται στον Γολγοθά ώσαν επί Αγίας Τραπέζης αφθάρτου ζωής και σωτηρίας, όπου Χριστός ο Θεός, ως ο αληθής **«ένσαρκος ιλασμός»**, κατά την υμνολογική γραφή του Αγίου Ανδρέου Κρήτης, **«βρωθείς ως άρτος, τυθείς δε ως πρόβατον· αυτός γαρ ανήνεκται υπέρ ημών θυσία· αυτού το σώμα ευσεβώς και αυτού το αίμα πάντες μυστικώς μεταλαμβάνομεν»**.

Το νοητό και υπερουράνιο θυσιαστήριο ως αμαρτημάτων ιλαστήριο όπου αδιαλείπτως μελίζεται και διαμελίζεται, προσφέρεται και κοινωνείται ο μηδέποτε δαπανώμενος και αεί θυσιαζόμενος και σφαιαζόμενος αμνός του Θεού συνιστά το μέγα μυστήριο της αιωνίου αφθάρτου ζωής και σωτηρίας όπου **«Το Πάσχα Χριστός επετέλεσε, το δείπνον αναίμακτον και λογική λατρεία· η τράπεζα δε των εκεί τελεσθέντων μυστηρίων νοητόν θυσιαστήριον»**, στο οποίο η φωνή του θυομένου αμνού του Θεού έως συντελείας των αιώνων προσκαλεί στον ατελεύτητο πασχάλιο αυτό νυμφώνα και δείπνο λέγων: **«Φάγετε άρτον τον ζωτικόν, πίστει πίετε το αίμα, κενωθέν της θεοπλεύρου σφαγής»**.

Από το αείζων θυσιαστήριο του φρικτού Γολγοθά όπου η εθελουσία θυσία του εθελοθύτου θύματος αρδεύει με το θερμουργό αίμα του πάσα την κτιστή δημιουργία, τρέφοντας με τον της αιωνίου και αφθάρτου ζωής άρτο τον των ανθρώπων κόσμο, συντελείται αιδίως το μυστήριο της Χριστώ ζωής, λυτρώσεως και σωτηρίας του ανθρωπίνου γένους υπέρ του οποίου ιερουργείται το της θεανδρικής αυτοθυσίας Πάσχα όχι με την θυσία αλόγων ζώων αλλά με την ιεροσφαγή του αμνού του Θεού, του μόνο αληθώς ζώντος Θεού και Σωτήρος Θεανθρώπου Ιησού Χριστού.

Ο Άγιος Ανδρέας Κρήτης υμνολογικώ καλάμω γράφει και καλεί και προσκαλεί το ανθρώπινο γένος να γίνει κοινωνός και μέτοχος αφθάρτου βρώσεως και πόσεως, Θεανδρικού σώματος και αίματος αθανάτου ζωής, κηρύσσων το αληθές: **«Χριστός**

ειστιάσατο τον κόσμον, ο ουράνιος και θείος άρτος. Δεύτε ουν, φιλόχριστοι, πληνίους εν στόμασιν, αγναίς δε ταις καρδίαις υποδεξόμεθα πιστώσ τον θυόμενον το Πάσχα εν ημίν ιερουργούμενον».

Ο άσπιλος και αμόλυντος αναμάρτητος αμνός του Θεού ως ιερώτατο και θείο, άδολο και άκακο σφάγιο μυσταγωγεί με το εκούσιο πάθος της εθελουσίας του την όντως *«ψυχοτρόφον τράπεζαν»* όπου *«αυτός ων εαυτόν προετίθη»* ιερουργώντας ό ίδιος το μυστήριο της αυτοθυσίας του, πληρώσας με το αίμα του, το της ιεροσφαγής του αίμα, το ποτήριο της αιωνίου ζωής και ευφροσύνης ως *«αντίδοτον θανάτου»* για τον σύμπαντα κόσμο.

Με τα σεπτά παθήματα ως θείας αγάπης και άκρας φιλανθρωπίας στίγματα και με την παναγία σφαγή του εθελουσιαζομένου αμνού Θεού της *«φθοράς ελυτρώθημεν»*, διότι *«διπλούς ο δείπνος· Πάσχα γαρ νόμου και Πάσχα καινόν, αίμα, σώμα Δεσπότου»*. Ο πάναγνος αμνός του Θεού πορεύεται την του εν Γολγοθά οδό του μαρτυρίου και γεύεται και αίρει αναδεχόμενος εκουσιότητα βουλήσει τα άγια και σωτήρια και φρικτά πάθη, τους εμπτυσμούς, τα ραπίσματα, τα κολαφίσματα, τις ύβρεις, τους γέλωτες, την πορφυρά χλαίνη, τον κάλαμο, τον σπόγγο, το όξος, τους ήλους, την λόγχη και προ πάντων τον σταυρό και τον θάνατο, *«α δι' ημάς εκών edέξατο»*.

Ως πρόβατο *«επί σφαγήν ήχθη και άγεται»* ο εξ αφάτου ευσπλαχνίας κινούμενος Χριστός ο Θεός και διά της μυσταγωγούμενης ιεροσφαγής και εθελουσίου θυσίας του προσφέρει αφειδώσ *«το λυτήριο της αμαρτίας σώμα...και το αίμα το χέομενον υπέρ κόσμου το θείον»*. Αναφερόμενος δε υμνολογικώς Ιωάννης ο Μοναχός στον τα στίγματα της άκρας ταπεινώσεως και αφάτου φιλανθρωπίας του πολυεύσπλαχνου και πανοικτίρμονος αμνού του θεού, ο οποίος *«ου γαρ ήλθε διακονηθήναι, αλλά διακονήσαι και δούναι την ψυχήν αυτού λύτρον υπέρ του κόσμου»*, γράφει: *«ον εκήρυξεν Αμνόν Ησαΐας έρχεται επί σφαγήν εκούσιον και τον νότον δίδωσιν εις μάστιγας, τας σιαγόνας εις ραπίσματα, το δε πρόσωπον ουκ απεστράφη από αισχύνης εμπτυσμάτων· θανάτω δε ασχήμονι καταδικάζεται· πάντα ο αναμάρτητος εκουσίως καταδέχεται, ίνα πάσι δωρήσεται την εκ νεκρών ανάστασιν»*.

Η λογχευθείσα θεοπλευρά του αμνού του Θεού καθίσταται πρόξενος ίάσεως των πληγών της φθοράς και του θανάτου του γένους των βροτών (=ανθρώπων) διότι εκ της κεντηθείσης πλευράς κρουνοί ζωής ανέβλυσαν, οπότε και η Εκκλησία εν συνάξει σώματος ζώντος Χριστού ψάλλει ανά τους αιώνες: *«Η ζωηφόρος σου πλευρά, ως εξ Εδέμ πηγή αναβλύζουσα, την Εκκλησίαν σου, Χριστέ, ως λογικόν ποτίζει παράδεισον, εντεύθεν μερίζουσα, ως εις αρχάς, εις τέσσερα Ευαγγέλια, τον κόσμον αρδεύουσα, την κτίσιν ευφραίνουσα και τα έθνη πιστώσ διδάσκουσα προσκυνείν την Βασιλείαν σου»*.

Όταν η Εκκλησία εν μια φωνή τε και καρδία αναβοά γοερώς: *«ως πρόβατον είλκον σε τον πάντων Δεσπότην αδικώς σφαγιάσαι, ον μεγαλύνομεν»*, στην εικόνα του θείου δράματος προς το εκούσιον πάθος του εθελουθούτου αμνού του Θεού κεντρική, δεσπόζουσα θέση κατέχει η μορφή της πανάγνου Θεομήτορος, η οποία ως *« αμνάς θεωρούσα τον ίδιον άρνα προς σφαγήν ελκόμενον»* αποδίδει σε απόλυτο βαθμό με την μητρική θρηνωδία της το βάθος και ύψος της υπερφυούς και παναπείρου ευσπλαχνίας και άκρας ταπεινώσεως υπέρ των ανθρώπων Θεανθρώπου Ιησού Χριστού, ο οποίος από την της θεοπλευράς σφαγή του και τους *«τύπους των ήλων»* προσφέρει αφθόνως το αίμα του που ως καθαρτήριο λουτρό

παλιγγενεσίας αποκαθαίρει τον χοϊκό, φθαρτό και θνητό, άνθρωπο για να τον ενδύσει με την της αφθαρσίας και αθανασίας λευκόφωτη στολή.

Ο ανεξίκακος και πανάγαθος αμνός του Θεού, ο θείω έρωτι υπέρ του πεπτωκότος θνητού χοϊκού ανθρώπου αεί προσφερόμενος ελευθέρως προς το εκούσιο πάθος ως *«πρόβατον επί σφαγήν ήχθη»* και αεί άγεται αυτοθυσιαζόμενος ως εθελόθυτο θύμα, δωρούμενος την από της φθοράς και του θανάτου ελευθερία ως εν Χριστώ αιώνια και άφθαρτη ζωή. Ίσταται ο αμνός του Θεού, καίτοι αεί θυόμενος και σφαιαζόμενος, όρθιος και αγέρωχος ως ο όντως ζων Θεός, ο οποίος ως πλαστουργός του γένους των ανθρώπων υπέμεινε σε έκαστο μέλος της σαρκός του *«ατιμίαν δι' ημάς»*.

Η Ορθόδοξη Εκκλησία ως του Αναστάντος Θεανθρώπου Ιησού Χριστού σώμα ευαγγελίζεται ανά τους αιώνες και έως συντελείας των αιώνων το εφάπαξ οντολογικώς τελεσθέν και συντελεσθέν σωτηριολογικό, το όντως σωστικό, εκούσιο πάθος του εσφαγμένου αμνού του Θεού προς τον οποίο υμνολογεί: *«Ο παθών υπέρ ημών και παθών ελευθερώσας ημάς, ο συγκαταβάς ημίν φιλάνθρωπία και ανοψώσας ημάς παντοδύναμε Σωτήρ, ελέησον ημάς»*. Το δε ανθρώπινο γένος κατομολογεί την σωστική ευεργεσία προς τον αμνό του Θεού αναβοώντας: *«Ως πρόβατον επί σφαγήν ήχθης, Χριστέ Βασιλεύ, και ως αμνός άκακος προσηλώθης τω σταυρώ υπό των παρανόμων ανδρών διά τας αμαρτίας ημών φιλάνθρωπε»*. Έτι εκτενέστερα ευγνωμόνως ανά τους αιώνες ανυμνεί: *«Εξηγόρασας ημάς εκ της κατάρας του νόμου τω τιμίω σου αίματι· τω σταυρώ προσηλωθείς και τη λόγχη κεντηθείς την αθανασίαν επήγασας ανθρώποις· Σωτήρ ημών, δόξα σοι»*.